7 Ιουνίου 2016

Ο τελευταίος Έλληνας…

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή

Η ανακοίνωση ήταν ξαφνική αλλά κανείς δεν είχε πια το κουράγιο να αντιδράσει:

«Αφαιρείται η ιθαγένεια από όλους τους Έλληνες, εκτός ενός. Στο εξής, οι κάτοικοι της χώρας που ονομάζεται ακόμα Ελλάδα δεν θα έχουν το δικαίωμα να αποκαλούνται Έλληνες. Το όνομα του προσώπου που θα συνεχίσει να είναι Έλληνας δεν θα ανακοινωθεί.».

Βέβαια, κάποιες συζητήσεις έγιναν. Κρυφά, γιατί οι ποινές ήταν εξοντωτικές.

Κάποιοι πρότειναν να υπάρξει αντίδραση όλου του πληθυσμού της χώρας αλλά ήξεραν πως αυτό ήταν αδύνατο. Οι ρουφιάνοι ήταν πάντα πολλοί.

Κάποιοι άλλοι ένιωσαν ένα βάρος να φεύγει από πάνω τους. Δεν μπορούσαν πια να αυτοπροσδιορίζονται ως Έλληνες, οπότε η ζωή τους θα ήταν πιο απλή. Χωρίς τις διαρκείς συγκρίσεις με τους ένδοξους προγόνους, χωρίς τους ατελείωτους εθνικούς μύθους.

Γρήγορα, οι συζητήσεις μετατοπίστηκαν στο ποιος είναι ο ένας Έλληνας που απέμεινε.

Τα ερωτήματα πολλά:

Ήταν άνδρας ή γυναίκα;

Ήταν νέος ή γέρος;

Ήταν γεννημένος στην Ελλάδα, ήταν ξένος, ή πρόσφυγας;

Γιατί επελέγη αυτός και όχι κάποιος άλλος; Αυτό το ερώτημα βασάνισε πολύ τους πρώην Έλληνες.

Ποιος τον επέλεξε;

Τι μέσο είχε για να τον επιλέξουν; Κι αυτό το ερώτημα τους βασάνισε πολύ.

Το πρόσωπο που επελέγη ως ο τελευταίος Έλληνας γνώριζε πως είχε αυτό το προνόμιο;

Καθώς δεν υπήρχε κάποια απάντηση στα ερωτήματά τους -και οι θεωρίες συνωμοσίας τους είχαν πια κουράσει-, σταμάτησαν να ασχολούνται και με αυτά τα ερωτήματα.

Το πήραν απόφαση πως έχει μείνει ένας τελευταίος Έλληνας, ο οποίος ζει ανάμεσά τους.

Και συνέχισαν τη ζωή τους.

Αλλά κάτι είχε αλλάξει.

Μη γνωρίζοντας ποιος είναι ο τελευταίος Έλληνας, άρχισαν να αντιμετωπίζουν ο ένας τον άλλον με σεβασμό, σαν να είναι ο καθένας από αυτούς ο τελευταίος Έλληνας.

Κανείς δεν ήθελε να κάνει κακό στον τελευταίο Έλληνα.

Κανείς δεν ήθελε να μιλήσει άσχημα στον τελευταίο Έλληνα.

Κανείς δεν ήθελε να εκμεταλλευτεί τον τελευταίο Έλληνα.

Κανείς δεν ήθελε να εξαπατήσει τον τελευταίο Έλληνα.

Οι δάσκαλοι αντιμετώπιζαν τον κάθε μαθητή σαν να ήταν ο τελευταίος Έλληνας.

Οι μαθητές αντιμετώπιζαν τον κάθε δάσκαλο σαν να ήταν ο τελευταίος Έλληνας.

Οι γονείς τα παιδιά, οι άνδρες τις γυναίκες, οι ντόπιοι τους αλλοδαπούς, όλοι όλους.

Το ίδιο συνέβαινε με τους γιατρούς και τους ασθενείς. Κανένας γιατρός δεν ήθελε

να είναι αυτός που θα «έχανε» μέσα από τα χέρια του τον τελευταίο Έλληνα.

Κανένας δικαστής δεν ήθελε να αδικήσει τον τελευταίο Έλληνα.

Η αλληλεγγύη, η ευγένεια, η ευθύνη και η εντιμότητα απλώθηκαν σε όλη τη χώρα.

Η αξιοπρέπεια, η ισότητα και η δικαιοσύνη κυριάρχησαν παντού, χωρίς να ακουστεί ούτε ένα σύνθημα, χωρίς να υπάρξει ούτε μια βίαιη σύγκρουση.

Δεν υπήρχε ούτε μια λακκούβα στους δρόμους, ούτε ένα σπασμένο πεζοδρόμιο, από φόβο μήπως πάθει ατύχημα ο τελευταίος Έλληνας.

Στη προσπάθειά τους να σώσουν τον τελευταίο Έλληνα, ο ένας βοηθούσε τον άλλο και η χώρα έγινε υπόδειγμα σε όλο τον πλανήτη.

Η ζωή κυλούσε ήρεμα, μέχρι που ένα πρωινό ανακοινώθηκε πως ο τελευταίος Έλληνας δεν ζει πια.

Την αρχική σιωπή διαδέχτηκε ο θρήνος.

Όλοι έκλαιγαν απαρηγόρητοι.

Είχαν κάνει ό,τι μπορούσαν για να διασώσουν τον τελευταίο Έλληνα αλλά δεν τα κατάφεραν.

Όταν ανακοινώθηκε πως υπάρχει ένα σημείωμα του τελευταίου Έλληνα για αυτούς, όλοι ήταν περίεργοι να μάθουν τα λόγια του.

Το πλήθος συγκεντρώθηκε, οι κάμερες στήθηκαν για να μεταφέρουν το μήνυμα σε όλη την χώρα.

Ένα παιδί άνοιξε ένα λευκό φάκελο, έβγαλε ένα χαρτί, το κοίταξε, και μετά το γύρισε προς το μέρος τους:

«Τώρα είστε όλοι Έλληνες»

(Στον θείο Βαγγέλη που ήταν για μένα ο πιο αγνός, ο πιο ευγενικός και ο πιο δυνατός άνθρωπος στον κόσμο, και με άφησε στα εφτά μου χρόνια να πουλήσω στο γήπεδο τις πορτοκαλάδες που ήταν στο ξύλινο καφάσι, χαρίζοντάς μου μια από τις πιο όμορφες μέρες στη ζωή μου.)

Πηγή: pitsirikos.net